

ย่อคำพิพากษาศาลปกครองขอนแก่น

คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๔/๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒/๒๕๕๕

ผู้ฟ้องคดี นางสาวจันจิรา พรหมทองดี

ผู้ถูกฟ้องคดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้ร้องสอด

ประเภทคดี มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) : (ประเภทของสัญญา)

เรื่อง อื่นๆ

วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

☐ มีการพิจารณา☒ ไม่มีการพิจารณา

สรุปข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายปี ในตำแหน่งพนักงานพัสดุ เทียบเท่าระดับ ๒ ปฏิบัติงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดหนองบัวลำภู ปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับการว่าจ้างในตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานบริหาร เทียบเท่าระดับ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ในอัตราเงินเดือน ๗,๑๐๐ บาท โดยได้มอบหมายให้

ผู้ฟ้องคดีควบคุมบัญชีวัสดุ ครุภัณฑ์ ทำเรื่องเบิกวัสดุ ครุภัณฑ์ ในระหว่างการปฏิบัติงานในหน้าที่ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นมา ผู้บังคับบัญชาได้แก่งานสารวัตรเพ็ญ ปลัดกอง หัวหน้าสำนักงานสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดหนองบัวลำภู และนายบุญเรง ณะพันธ์ รองอธิการบดีฝ่ายวิทยบริการจังหวัดหนองบัวลำภู เห็นว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติไม่เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ปฏิบัติงานล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นางสาววัลเพ็ญมีบันทึกสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงการตรวจนับวัสดุสำนักงานเป็นลายลักษณ์อักษร และเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกชี้แจงเรื่องภาระงานสัญญาการจัดจ้างทำความสะอาดแล้ว นายบุญเรงได้สั่งการในวันเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่พัสดุไม่ติดตามงานที่รับผิดชอบ ไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดผลเสียกับระบบการทำงานของสาขาโดยภาพรวม ให้หัวหน้าสำนักงานสาขาฯ พิจารณาลงโทษ ต่อมาวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๒ นางสาววัลเพ็ญได้เสนอบันทึกข้อความถึงนายบุญเรง รายงานว่าผู้ฟ้องคดีเพิกเฉย ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ นายบุญเรงจึงมีคำสั่งไม่ให้ผู้ฟ้องคดีทำงานล่วงเวลา ปรับภาระหน้าที่การปฏิบัติงานให้เหมาะสม และเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๒ นางสาววัลเพ็ญ มีบันทึกสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจง เรื่อง การจัดทำหมายเลขครุภัณฑ์ยังไม่เรียบร้อย และมีบันทึกลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ รายงานผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีว่า ได้ลดการปฏิบัติงานล่วงเวลาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๒ แล้ว แต่การจัดทำหมายเลขครุภัณฑ์ยังไม่เรียบร้อย นายบุญเรงจึงสั่งการในบันทึกดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ว่า ทราบ เห็นควรเลิกจ้าง แต่ในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีลาพัก ไม่ได้มาทำงาน นายบุญเรงจึงมอบให้นางสาววัลเพ็ญเป็นผู้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบการเลิกจ้างด้วยวาจาจากเจ้าหน้าที่บรรณารักษ์ ๓ ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าไปที่ทำงานเพื่อเก็บของ และไม่ได้ไปทำงานอีกและนำคดีมาฟ้องต่อศาล ต่อมานายบุญเรง ได้จัดประชุมคณะกรรมการดำเนินงานของสาขาวิทยบริการ จังหวัดหนองบัวลำภู เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ แล้วแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติงาน และแต่งตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง นางสาววัลเพ็ญ มีบันทึกข้อความที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑๑๔/พิเศษ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ ถึงนายบุญเรงว่า ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานโดยแจ้งทางโทรศัพท์หมายเลข ๐๘๙๙-๙๓๗๑๕๕๔ และผู้ฟ้องคดีแจ้งว่าจะกลับเข้ามาทำงาน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปทำงานโดยไม่ได้ยื่นหนังสือลาออก

ผู้ถูกฟ้องคดีเบิกจ่ายค่าจ้างให้ผู้ฟ้องคดีถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๒ แล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การบอกเลิกจ้างไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

คำขอ ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายค่าจ้างรายเดือนที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ จากเดือน พฤษภาคม ถึง กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๕ เดือน เดือนละ ๗,๖๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๓๘,๐๐๐ บาท

กฎหมายที่พิจารณา

๑. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประเด็น " ในเนื้อหา : การที่ผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกจ้างผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนสัญญาการว่าจ้างหรือไม่และผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ประการใด

คำพิพากษา เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ได้มีการประชุมเจ้าหน้าที่สาขาวิทยบริการ โดยมีรองอธิการบดีฯ เป็นประธานได้พิจารณามูลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า เป็นผลงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้ทำการดักเตือนด้วยวาจา ปรับลดภาระงานให้น้อยลง ระวังการทำงานล่วงเวลาเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีปรับปรุงการทำงานแล้ว แต่ไม่ดีขึ้น รองอธิการบดีฯ จึงมีบันทึกข้อความแบบย่อถึงหัวหน้าสำนักงานสาขาฯ ให้ช่วยตรวจให้ทำหนังสือแจ้งให้กองคลังทราบการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดี (๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒) และแจ้งเจ้าตัวให้ทราบด้วย และเมื่อผู้ฟ้องคดีทราบข้อความดังกล่าว แล้ว จึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ประสงค์ที่จะตกลงจ้างผู้ฟ้องคดีต่อไป สัญญาจ้างจึงเป็นอันระงับอันเป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีแล้ว ตั้งแต่วันที่มีการบอกกล่าวเป็นต้นไป ซึ่งตามสัญญาจ้างถูกจ้างปฏิบัติงานชั่วคราว ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ เนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีบกพร่องในการปฏิบัติงานจึงเป็นการอ้างว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกจ้างผู้ฟ้องคดี ตามสัญญา ข้อ ๑๔.๕ จึงมีประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยว่า การเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ ซึ่งในกรณีนี้ปรากฏว่านางสาววัลเพ็ญ ทำหน้าที่หัวหน้าสำนักงานสาขาวิทยบริการฯ ได้มีบันทึกข้อความ ถึงรองอธิการบดีฝ่ายวิทยบริการ จังหวัดหนองบัวลำภู รายงานผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีว่า (๑) การจัดทำสัญญาจ้างเหมาบริการทำความสะอาดปีงบประมาณ ๒๕๕๑ กับบริษัทฟาโรฮีส จำกัด ไม่ได้มีการดำเนินการติดตามโดยเร่งด่วน เกิดปัญหาการใช้จ่ายงบประมาณไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ หมดระยะเวลาการจ้าง สัญญาจ้างยังไม่เรียบร้อยและยังเบิกจ่ายไม่ได้ จนกระทั่งเลขานุการรองอธิการบดีฯ ได้เข้ามาดำเนินการจึงแล้วเสร็จสมบูรณ์ในเดือนมกราคม ๒๕๕๒ (๒) การจัดทำเรื่องเบิกจ่ายวัสดุปฏิบัติงานไม่ตรงตามระยะเวลาที่กำหนด และการจัดทำสต็อกของวัสดุต่าง ๆ ไม่ทันต่อการใช้งาน ทำให้เกิดปัญหาการปฏิบัติงานล่าช้าของแผนกอื่น ๆ รองอธิการบดีฯ จึงให้นางสาวสุภาพร หงษา ตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานบริหาร ท.๑ มาปฏิบัติแทนในเรื่องนี้ (๓) การจัดทำบัญชีคุมครุภัณฑ์ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบันการลงหมายเลขครุภัณฑ์ยังไม่เรียบร้อย (มีหมายเลขไม่ครบ) และรายละเอียดของตัวครุภัณฑ์บางชนิดยังไม่ชัดเจน แสดงให้เห็นถึงการเพิกเฉย ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ทำให้มีความเสี่ยงต่อการสูญหายซึ่งจะเป็นผลเสียต่อทางราชการเป็นอย่างยิ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้ว จึงสั่งการเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๒ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีทำงานล่วงเวลาและให้ปรับภาระหน้าที่การปฏิบัติงานให้เหมาะสม ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๒ นางสาววัลเพ็ญ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าตามที่รองอธิการบดีฯ และหัวหน้าสำนักงานสาขาฯ ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดี จัดทำบัญชีคุมวัสดุครุภัณฑ์ให้เป็นปัจจุบันและถูกต้องตามระเบียบพัสดุ แล้วรายงานให้ทราบเป็นระยะๆ นั้น บัดนี้ ได้ล่วงเลยเวลามาพอสมควรแล้ว แต่ยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จจึงขอให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงให้ทราบโดยด่วน ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกข้อความแล้วแต่มิได้รายงานแต่ประการใด นางสาววัลเพ็ญ จึงรายงานต่อรองอธิการบดีฯ ว่า (๑) รองอธิการบดีฯ ได้อนุมัติการจัดทำกรอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ใหม่โดยให้นางสาววัลเพ็ญ และนายบุญคง คำขวา เป็นผู้จัดซื้อวัสดุต่าง ๆ และให้นางวิมานพร สิงห์เสนาเป็นผู้ทำเรื่องจัดจ้าง ทำให้ภาระงานของผู้ฟ้องคดีลดลงและ (๒) การจัดทำบัญชีคุมครุภัณฑ์นั้น รองอธิการบดีฯ ได้เรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพบเพื่อดักเตือนด้วยวาจา และให้ลดการทำงานล่วงเวลามาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๒ แล้ว แต่จนบัดนี้การจัดทำบัญชีคุมครุภัณฑ์ดังกล่าวยังไม่เรียบร้อย คงมีสภาพเดิม แสดงให้เห็นถึงการเพิกเฉย ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ทำให้มีความเสี่ยงต่อการสูญหาย ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อทางราชการเป็นอย่างยิ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เห็นสมควรให้เลิกจ้างผู้ฟ้องคดี อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีข้อบกพร่องในการทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามสัญญาจ้าง จนกระทั่งมีการสั่งห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีทำงานล่วงเวลา และปรับภาระหน้าที่ให้เหมาะสม ซึ่งถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อบกพร่องในการทำงานของตนตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๒ เป็นต้นมาแล้ว จนกระทั่งถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ นางสาววัลเพ็ญ รายงานว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้แก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องดังกล่าวแต่ประการใด แม้จะมีการแจ้งเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๒ แล้วก็ตาม ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีบกพร่องในหน้าที่เมื่อผู้บังคับบัญชาได้แจ้งให้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้ฟ้องคดีมิได้ปรับปรุงแก้ไขแต่ประการใดประกอบกับงานที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบดังกล่าวเป็นงานเกี่ยวกับวัสดุครุภัณฑ์ ซึ่งเป็นทรัพย์สินสำคัญ จึงเป็นความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่อย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีบอกเลิกสัญญาจ้างจึงเป็นกรณีที่มีเหตุผลอันสมควรแล้วผู้ถูกฟ้องคดีจึงสามารถบอกเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีได้ตามสัญญา ข้อ ๑๔.๕ และกรณีคู่สัญญาเป็นผู้กระทำการฝ่าฝืนสัญญาดังกล่าว คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งชอบที่จะบอกเลิกสัญญาได้โดยไม่

จำต้องตักเตือน หรือบอกกล่าวล่วงหน้าแต่ประการใด สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่ทำการสอบสวน ทำงวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และ ลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๕๑ เสียก่อนนั้น เห็นว่า การสอบสวนทางวินัยตามข้อกล่าวอ้างเป็นการสอบสวนกรณีข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างมหาวิทยาลัย กระทำผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดทางวินัย แต่ในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาว่าปฏิบัติงานบกพร่องและขาดประสิทธิภาพ และผู้ถูกฟ้องคดีเห็นสมควรให้เลิกจ้าง ตามระเบียบมหาวิทยาลัย

รามคำแหงว่าด้วยการจ้างลูกจ้างปฏิบัติงานชั่วคราว พ.ศ. ๒๕๓๘ จึงมิได้เป็นไปตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีบอก เลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีโดยชอบแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีบอกกล่าวการเลิกจ้างให้ผู้ ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ จึงถือได้ว่าสัญญาจ้างสิ้นสุดลงในวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียังคงสภาพลูกจ้างและยังมีสิทธิ ได้รับค่าจ้างจนถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายค่าจ้างให้ผู้ฟ้องคดีเพียงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ จึงต้องชำระค่า จ้างจากฐานเงินเดือน ๆ ละ ๗,๑๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เป็นเงิน ๖๘๗.๐๙ บาทแก่ผู้ฟ้องคดี จึง พิจารณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าจ้างเป็นเงิน ๖๘๗.๐๙ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และคืนค่า ธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดี เป็นเงิน ๑๓.๗๔ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คำบังคับ

ความเห็นแย้ง

คำแถลงการณ์

- ☒ แนวทางเดียวกัน
☐ ผลเหมือน เหตุผลที่แตกต่าง
☐ แตกต่าง

องค์คณะ

๑. นายสุจินต์ จูฑาธิปไตย
๒. นายประสาน บางประสิทธิ์
๓. นายไพศาล บุญเกิด

หมายเหตุ